

LUKEMISIA

LAPSILLE.

1860—1862.

Lukemisia Lapsille.

Räyttölehti.

Kawahda itseäs koirasta!

eli

Mikä on Usko?

Kuopiossa,

painettu P. Aschanin ja kump. kirjapainosssa, 1860.

Painolupa annettu.

Kuopion Konsistoriumilta, 8 p:nä Elokuussa 1860.

Räskethy:

Oscar Molander.

Kawahda itseäs koiralta!

Nuorella koulupojalla, Kalle Warosella, oli opettaja, jota hän paljo rakasti; sillä tämä käytti itsensä karsiwällisesti Kallee kohtaan, ja oli walmis vastaamaan hänen kysymyksillensä. Kallella oli pieni sisar Anna, ja koska hän oli saanut kuulla jotain merkillistä opettajaltansa, koetti hän taas selittää sitä niin selkeästi pikku Annalle, että tämä tulis oikein sen hymmärtämään. Mutta, jos ei hän itsekkään ollut asiaa oikein käsittänyt, niin ei hän taitanut sitä sisarensakkaan oikein selittää. Yhtenä päivänä tuli Kalle tämän opettajansa, Herra Leinosen, tykö ja sanoi: "Herra Leinonen, minä tahtoisin mielelläni kysyä teiltä yhtä asiaa, jota en hymnärrä."

Herra L. "Olipa hywäkin ettäs tulit; puhunut waan afias."

Kalle. "Minä olen usein lufenut uskosta, ja olen myös kuullut teidän käyttävän tätä sa=

naa ja sanowan meille, että meillä pitää oleman usko, jos tahdomme autuaiksi tulla. Minä tahdoisin mielelläni saada oikian selityksen siitä, kuinka sen asian laita on, että taitaisin sitä selittää vähäiselle sisarelle Annalle."

Herra L. "Hywin. Minä tahdon koettaa tehdä sitä sinulle selwäksi; mutta silloin tulee sinun tarkasti pitää waaria siitä, mitä minä sanon. Ajattele ensin, mitä uskolla ymmärretään. Koskas uskot, mitä isäs sanoo, mitäs silloin arwellet hänen puheestansa?"

Kalle. "Minä luotan siihen, että hän puhuu totta; eikös niin, Herra Leinonen? Mutta onkos tämä yhtä, kuin uskoa Jumalan päälle?"

Herra L. "Tosin; mutta minun tulee ainoastansa sanoa, ettei tässä kuitenkään ole kaikki, mitä siihen kuuluu. Uskoa Jumalan on paljo enempi. Uskoa Jumalan on ei ainoastansa luottaa siihen, että kaikki mitä Hän sanoo, on tosi; waan se on myös tuntea ja tehdä niin, kuin siihen luotettaisiin. Muista nyt tämä; sillä paljo ihmisiä löytyy, jotka ajattelemat kaiken olewan toden, joka seisoo

Raamatussa, mutta ei he kuitenkaan usko oikein Jumalan päälle. Heidän uskonsa on kuollut, sillä ei he tunne eikä tee sen jälkeä. Mutta saas nähdä, jos muistat, minkä olen sanonut uskon olewan."

Kalle. "Saas nähdä — se on: luottaminen siihen, että kaikki, mitä Jumala sanoo, on tosi — mutta kuinka se oli, jota sitte sanoitte? Eikös se ollut niin, että meidän tulee tuntea ja tehdä niin, kuin siihen myös luottaissimme? Olisko se niin, Herra Reinonen?"

Herra L. "Varsin niin. Ja nyt tahdon jutella sinulle jotain, joka poikana ollessani minulle tapahtui. Saat nähdä, että usko on juuri se, kuin minä sanon sinulle. Tahdotkos kuulla tätä juttua?"

Kalle. "Varsin mielelläni. Olkaa nyt vaan hyvä ja puhukaa sitä, Herra Reinonen; minä tahtosin niin mielelläni kuulla sitä."

Herra L. "Minä olin silloin pieni poika, ja joku lähetti minun asialle johonkuun makasiiniin. Mutta pihalle tultuani sain nähdä

taulun, jossa oli maalattuna suurilla kirjaimilla nämät sanat:

KAWAHDATA ITSEÄS KOIRALTA!

Minä hämmästyin silloin, ehti en yhtään koiraa nähnyt, enkä tohtinut kauvemmasi mennä, waikka minulla oli hywin kiiru, ja minun wälttämättömästi piti menemän makasiiniin toimittamaan sitä asiaa, jonka tähden minä olin lähetetty. En tietänyt, mitä piti tekemäni. Minä seisahdin, ajatellen ja katsellen ympärilleni joka kohdalle, ja olin suuressa hädässä ja tuskassa."

Ralle. "Mistä viimein awun löysitte?"

Herra L. "Tuokion aikaa ympärilleni katsottua näin viimein miehen, joka tuli pihalle. Hänelle sanoin pelkääväni koiran karkautan päälleni ja purewan minua, jos sen siwutse käwisin. Silloin sanoi mies, etten pitäisi pelkäämän, sillä hänen piti koirasta waaria pitämän ja estämän häntä minulle pahaa tekemästä. Sa kuin tiesin hänen olewan yhden talonmiehistä, niin uskalsin minä hänen lupaukseensa, käwin koiran siwutse, jotain pahaa minulle tapahtumatta,

ja olin, niinkuin hywin taidat hymnärtää, war-
sinnin iloinen."

Kalle. "Hyvä kuitenkin oli, että mies tuli
sinne."

Herra L. "Se oli tosin hyvä. Mutta sanos-
nyt Kalle, minä tähden olin minä niin pelwol-
lani, etten tohtinut käydä pidemmälle?"

Kalle. "Te luulitte koiran karkaavan pääl-
lerne ja purevan teitä."

Herra L. "Mutta empä minä koiraa näh-
nytkään."

Kalle. "Ette suinkaan, waan näittepä ne sa-
nat, jotka olivat maalatut: Kawahda itseäs
koiralta! ja tämä oli juuri yhtä kuin olisitte
sen nähnyt."

Herra L. "Niin tosi. Mutta ajatteles, jos
olisin sanonut: noh, noista sanoista ei ole mi-
tään, minä menen waan, enkä huoli niistä en-
sinkään."

Kalle. "Ette silloin Herra L. olisi uskonut,
mitä tauluun oli maalattu, ja silloin olisi koira
saanut purta teitä."

Herra L. "Niin niin. Näet niinmuodoin

uskoni taulun sanoihin minua peloittaneen käymästä eteenpäin, siksi, kuin katsahdin ympärilläni ja pyysin mieheltä apua."

Kalle. "Niin niin. Minä huomaan kyllä uskonne taulun sanoihin vaikuttaneen tämän."

Herra E. "Niin tosin olisin. Mutta, kuin olin avukseni huutanut miestä, ja hän sanoi pitävänsä waarin koirasta, ettei se saisi minulle wahinkoa tehdä; niin minä tähden menin sitte näin rohkeasti hänen kanssansa?"

Kalle. "Te uskoitte miehen pitävän waaria koirasta ja tekewän, mitä hän oli luwannut."

Herra E. "Huomaa nyt, rakas poikani, että uskoni ja luottamukseni vaikuttivat sellaisen tunnon sydämmessän, että pidin kaikesta tämän totena. Minä tunsin pelwon nähdesän nämät isot maalatut sanat: **Kawahda itseäs koiralta!** sillä minä olin wakuutettu siitä, että koira löytyy, ehk'en häntä nähnyt; — ja miehen luwattua koirasta waaria pitää, tunsin turwaluksen ja rohkeuden sydämmessän, sillä minä uskoin miehellä olewan woiman koiran ylitse ja luotin siihen, että hänen piti täyttämän lupauksensa."

Kalle. "Nyt uskon tuon ymmärtäväni, ja minä tahdon — — —"

Herra L. "Mutta odotas vähän, rakas Kalle, minä sanoin, sen olewan ei ainoastansa tuntemisen, vaan myös jotain muuta. Entös sitä sanonut?"

Kalle. "Dikein, Herra Reinonen. Minä unohdin sen, että te sanoitte uskon myös pakottawan meitä tekemään niin, kuin se tekee, joka pitää jonkun asian totena."

Herra L. "Niin, älä suinkaan sitä unohda. En minä ainoastansa uskonut miehen sanoja, vaan minä seurasin myös häntä. Entös siis waeltanut uskoni jälkeen?"

Kalle. "Nyt, Herra Reinonen, minä sen ymmärrän. Kiitoksia sentähden, että olen saanut oppia niin paljo. Nyt tahdon tätä Anna sisarelleni opettaa."

Herra L. "Tee niin, rakas poikani; mutta minä tahdon sanoa sinulle vielä muutaman sanan tästä asiasta. Muista nyt ensin, että tuntemiseni ja työni olivat uskoni vaikutukset. Uskottos Jumalan päälle, Kalle? se tahtoo sa-

noa, uskottos oikein kaikki, mitä Jumala on sanonut meille Raamatussa?"

Kalle. "Josin, Herra Leinonen; mutta minun tulee ajatella, mitä nyt juuri uskosta sanoitte. Kuinka taidan ymmärtää, jos minulla on usko eli ei?"

Herra L. "Sillä lailla, ettäs katselet, mikä vaikutus uskollas on. Mitäs minä vaikutuksella ymmärrän?"

Kalle. "Minä arvelen, teidän tarkoittavan sitä, että minun pitää tutkimaan, jos uskoni pakottaa minua tuntemaan ja tekemään niin, kuin Te teitte, koska näitte ne isot maalatut sanat: *Kawahda itseäs koiralta! Eikös niin?*"

Herra L. "Niin oikein. Annas minun nyt auttaa sinua tutkimaan, jos sinulla on usko taikka ei. Pyhä Raamattu puhuu sinulle kiljuwasta jalopeurasta, joka etsii sinua niellä. Kuukas se on?"

Kalle. "Se on perkele. Ja hänen mielemsellänsä ymmärretään, että hän tahtoo wetää meitä tykönsä helwettiin."

Herra L. "Ja Jumala sanoo, että meidän

tulee kawahtaa meitämme hänestä, karttaa syntiä ja maailmaa, se on pahaa kanssakäymistä ja syntisiä huwituksia, ja kaikki, kuin estää meitä Jumalan rakkaudesta ja palveluksesta. Mikä on pahempi, tulla koiralta purruksi, taikka saatanan kavaluuden kautta kadotukseen saatetuksi?"

Kalle. "Woi, woi, Herra Leinonen, se vasta onnettomuus on, jos joudutaan perfeleeseen haltuun; sillä koira woi wahingoitta ainoastansa ruumiin, mutta saatanana taita saattaa sielun iankaikkiseen kadotukseen."

Herra L. "Niwan niin. Niinkuins kuulit, pelkäsin minä koira. Mutta oletko sinä jostus saatanata peljännyt? Oletkos jostus peljännyt tehdä syntiä ja mennä pahoin feuroihin? Ajattelekös kostaan mihinkä sielus on joutuwa — onko sinulla ensinkään huolta siitä, ettes kuoltuas joutuisi helwettiin?"

Kalle. "Minä pelkään, etten ole sitä ennen ajatellut, niin paljo kuin pitäisi. Mutta, jos minä pelkään helwettiä, mitä pitää minun silloin tekemän? Minä muistan Teidän sanoneen, uskon pakottawan meitä tekemään, niin hywin kuin tuntemaanfin, mitä me uskomme."

Herra L. "Koskas rupeet synteis ylitse hämmästyämään ja murheelliseksi tulemaan, silloin rupeet myös jotain tekemään apua saadakses, rupeet ympärilles katsomaan, niinkuin minäkin tein, jos joku löytyisi, joka taitais sinua auttaa. Ja minä taidan myös sinulle jonkun mainita, jolla on voimaa ja tahtoa auttaa sinua."

Kalle. "Kukas se on, Herra Reinonen? Onkos se joku, jonka minä tunnen?"

Herra L. "Se on kumminkin joku, jonka minä toivoisin, ettäs hyvin tuntisit; waikk'es taida nähdä Häntä, ehkä Hän kaikin paikoin on ympärillä. Minä tarkoitan tällä kallista Wapahattajaa Jeesusta Kristusta, joka kuoli pelastaaksensa meitä synnistä, piljowasta jalopeurasta, saatanasta, ja waarasta helwettiin joutuaiksemme. Ja jos uskot tämän Wapahattajan päälle, mitä mahtane tämä usko sinussa vaikuttaa?"

Kalle. "Siihen on tosin työlästä minun wastata."

Herra L. "Ei suinkaan. Muista waan, mitä minun uskallukseni mieheen vaikutti. Minä huusin häntä awukseni, kuin sain hänen nähdä;

mutta kuinka taidat sinä Herraa Jeesusta Kristusta avukses huutaa?"

Kalle. "Jos rukoilen Häntä kaikesta sydämestäni."

Herra L. "Päne mielees, ettäs teet sen, ja ajattele, että sinun tulee tahtoa sitä, jotas rukoilet, niinkuin minä tein, koska huusin miestä avukseni. Ja koska rukoilet Kristusta, niin tulee sinun sydämestäs uskoa, että Hän voi hillitä saatanan, ja hyvin johdattaa sinua kaiken synnin ja wahingon läpitse, ylös taitwaaseen, ja että Hän myös tahtoo sen tehdä ja on lujja Sanassansa; juuri niin, kuin minäkin turvasin siihen, että mies taisi ja tahtoi onnellisesti wiedä minua koiran situtse; ja tämä on tuntea tykönänsä luottamuksen Kristukseen. Ja jos totisesti uskot Wapahatajan Kristuksen päälle, niin rupeet myös niin tekemään, kuin sekin, joka usko. Sinä kawahdat itseäs silloin synnistä, käyt sitä tietä, jonka hän on sinulle osottanut, ja juuri tätä waati Herra meiltä sanoessansa: "Pitäkää minun käskyni." Mutta mistäs opit tien, jota Hän sinua käymään käsksee, ja missä löydät Hänen käskynsä ja tahtonsa?"

Ralle. "Raamatussa."

Herra R. "Dikein, rakas poikani! Mene kotio ja ajattele, mitä olen sanonut sinulle, ja tutki, jos totisesti uskot Jumalan päälle. Lue usein Piipliaa, ja rukoile Jumalata, että Hän antais sinulle sellaisen uskon, joka saattaa sinua tuntemaan ja tekemään, mitä Raamatun totena pitäminen vaikkeuttaa. Sillä, jos aivot tulla autuaaksi, niin pitää sinulla oleman usko, joka saattaa sinun tuntemaan, mitä Raamattu sanoo sinun tähtyvän tuntea, ja pakottaa sinua tekemään, mitä Raamattu sanoo sinun tulewan tehdä; sillä muista nämät Jakobin sanat (Jak. 2: 20):

"Usko ilman töitä on kuollut."

(Suomennos).

Rahan hanketta lähetyks-saarna toimelle.

Eräällä vähäisellä tytöllä oli erinomainen halu antaa jotain kristin-opin lewittämiseksi pa-

kanain seasfa. Mutta ei hänellä ollut mitään, jota olisi antanut. Hänpä viimein kuitenkin löysi neuwon, rupefi kokoamaan sadewettä, jota koto=kaupunkinsa ppyhkin=pefiät mielellänsä ostiwat, ja nämät rahat wei hän eräälle lähetyk=saarnaami=sen harrastajalle. Kuin tämä, kirjoitaaksensa ty=ton nimeä kirjaan, kysyi, kuka hän oli, niin ei tyttö tahtonut sanoa nimeänsä, waan käski kirjoittaa ainoastansa: "Sadetta taiwaasta."

Si ihminen elä ainoastansa leiwästä.

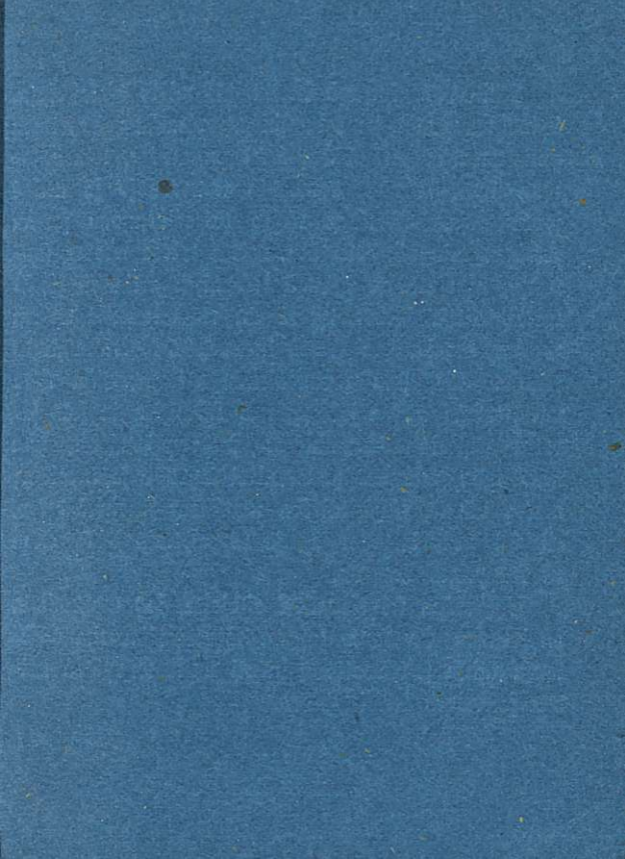
Nälkävuonna 1817 käwi köyhä lapsi, joka ei moneen päivään ollut mitään syötävää saanut, kowin nälissänsä kylän läpitse ja löysi suureksi iloksensa keitetyh potatin tunkiolta. Suuri syömään ruwetessansa tuli sinne toinenkin lapsi, joka myös oli kowin nälissänsä ja sanoi surkealla äänellä: Anna minullenkin wäähän siitä? Kowa taistelemus nousi lapsessa näljän ja ar=

mahtavaisuuden välillä. Viimein tuli hän kuitenkin siihen päätökseen, että antoi toiselle lapselle puolen potaatistansa. He söivät molemmat ja tulivat siitä täysinäisesti ravituiksi.

Oma toimi ilman Herran siunausta.

Rikkaalla talonpojalla Sveitsinmaalla oli pelto, jonka hän paraammalla tavalla sonnitetaan ja kynnetyään kylvi. Toukon teosta lakatesansa otti hän lapion olallensa, kääntyi peltoansa kohden ja sanoi korkealla äänellä: "Ole nyt huono = kasvuinen, jos taidat!" Mutta mitä tapahtui: ei tästä pellostä tullut sinä vuonna muuta, kuin kolmanneksi osaksi siitä, mitä tavallisesti muulloin tuli.

(Der Pilger aus Sachsen).

Näitä Lukemisia toimitetaan yksi viikko kuukaudessa. Tänä vuonna tulee kuitenkin ainoastansa neljä viikkoa annettavaksi; ensimmäinen lokakuun alussa, toinen saman kuun lopulla, kolmas marraskuussa ja neljäs joulukuussa. Jokainen viikko tulee olemaan saman kokoinen kuin näyttölehtikin, mutta toista vertaa suurempi, niin että se sisältää kokonaisen arkin eli kuusi-toista lehteä. Minitetyt tämän vuoden neljä viikkoa maksaa, posti-rahaman yhteen luettua, 15 kopeekkaa eli 60 penniä. Se, joka kymmenittäin eli sadottain tilaa näitä lukemisia, saa joka kymmeneltä yhden ja joka sadalta viisitoista hinnata. Ne, jotka eivät tänävuonna niitä tilaa, taitavat saada niitä myös kirjakaupoissa; mutta nämät neljä viikkoa maksavat silloin 16 kop. eli 64 penniä yhteensä, ja kappalettain 5 kopeekkaa eli 20 penniä kappale.

Pyydetään nöyryimmästi tilajolta, jos mahdollista on, ennen syyskuun loppua lähettämään tilauslistansa taikka postikonttoreihin eli myös Kuopioon näiden sanomain toimittajalle.